

Sygn. akt II AKa 160/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SA Marcin Kokoszcyński

SA Dorota Wróblewska

Protokolant: stażysta Anna Bogdańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury (...) w G. K. N.

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2022 r.

sprawy

D. R. s. J., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 3 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.;

art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.; art. 190 § 1 k.k. w zw.

z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.; art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw.

z art. 31 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 11 października 2021 r.,

sygn. akt II K 34/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla pkt IV i VII;

2. w pkt. I: w ramach czynu zarzuconego w pkt. 1 aktu oskarżenia uznaje oskarżonego D. R. za winnego tego, że 13 lutego 2020r. w T. chcąc spowodować ciężki uszczerbek na zdrowiu uderzył W. R. dwadzieścia osiem razy szyjką rozbitej szklanej butelki, tzw. tulipanem, posiadającej elementy ostrokońcyste, szpiczaste – groty i ostre krawędzie, w bark, w głowę i twarz oraz kopał go w głowę i po całym ciele, w następstwie czego spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci drobnych ran ciętych głowy i twarzy w okolicy ciemieniowej i czołowej lewej, rany palca II ręki lewej, licznych otarć naskórka oraz obrażeń w obrębie prawego przedramienia, które skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała pokrzywdzonego w postaci funkcji mimicznej twarzy na czas poniżej 7 dni, swoim zachowaniem bezpośrednio zmierzał do spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, czego jednak nie osiągnął z uwagi na pojawienie się na miejscu osób trzecich, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 23 listopada 2017r. do 21 listopada 2019r. kary 2 lat pozbawienia

wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Kraków-Podgórze z 10 kwietnia 2018r. w sprawie II K 188/18/P m.in. za przestępstwo z art.280 § 1 kk w zw. z art.283 kk, a w chwili popełnienia czynu miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, tj. czynu z art.13 § 1 kk w zw. z art.156 § 1 pkt 2 kk w zb. z art.157 § 2 kk w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.64 § 1 kk w zw. z art.31 § 2 kk i za to przy zastosowaniu art.11 § 3 kk i art.14 § 1 kk na mocy art.156 § 1 pkt 2 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. na mocy art.86 § 1 kk i art.91 § 2 kk orzeczoną w pkt. I niniejszego wyroku oraz orzeczone w pkt. II i III zaskarżonego wyroku kary pozbawienia wolności łączy i wymierza karę łączną 10 (dziesięciu) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. C., Kancelaria Adwokacka w C. 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym oraz 297,63 (dwieście dziewięćdziesiąt siedem złotych 63/100) tytułem zwrotu wydatków;

V. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 160/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu z 11 października 2021r. w sprawie II K 34/21.

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

		D. R.	Brak u oskarżonego zamiaru zabójstwa pokrzywdzonego W. R..	wyjaśnienia oskarżonego	k.1102-1104
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	D. R.	Brak u oskarżonego zamiaru spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w sytuacji posługiwania się stłuczoną butelką w postaci tzw. tulipana.	wyjaśnienia oskarżonego	k.1102-1104	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	wyjaśnienia oskarżonego	Za w pełni wiarygodne Sąd odwoławczy uznał wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku

rozprawy przed Sądem Apelacyjnym, w których zaprzeczył zamiarowi zabójstwa pokrzywdzonego W. R.. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem (wskazanym przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia – st.19-20) ani użycie niebezpiecznego narzędzia, ani godzenie w istotne dla życia człowieka części ciała, ani wypowiedanie słów zapowiadających pozbawienie życia, same w sobie nie implikują uznania, że sprawca ma zamiar dokonać zabójstwa w rozumieniu art.148 kk, tj. chce go dokonać (zamiar bezpośredni) lub przewidując możliwość jego popełnienia godzi się na to (zamiar ewentualny). Wyjaśnienia oskarżonego są konsekwentne, a nadto znajdują oparcie w ustalonych w sprawie okolicznościach. Szerzej do tego Sąd II instancji odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia (rubryka 3).

Walor wiarygodności Sąd odwoławczy przydał również wyjaśnieniom oskarżonego, w których wskazał na przebywanie w szpitalach psychiatrycznych i zakładach karnych oraz jego odczucia po każdorazowym opuszczaniu tych jednostek. Brak jest bowiem podstaw do kwestionowania wiarygodności tych deprecji, które znajdują również potwierdzenie a karcie karnej oskarżonego i opinii sądowno – psychiatrycznej.

**0.12.2.2. Dowody
nieuwzględnione przy
ustaleniu faktów
(dowody, które sąd uznał
za niewiarygodne oraz**

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	wyjaśnienia oskarżonego	<p>Za niewiarygodne Sąd Apelacyjny uznał wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzeczał świadomości skutków jakie mogło przynieść jego zachowanie w inkryminowanym czasie wobec pokrzywdzonego W. R., w szczególności zadawanie ciosów stłuczoną butelką, tzw. tulipanem. Wprawdzie u oskarżonego biegli psychiatrzy stwierdzili ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem z uwagi na nasilone zaburzenia osobowości w inkryminowanym czasie (k.767 akt sprawy), to jednak nie przejawiał on wyraźnych objawów psychotycznych (k.762 akt sprawy). W ocenie Sądu Apelacyjnego zdiagnozowane u oskarżonego zaburzenia osobowości nie stoją na przeszkodzie uświadomieniu sobie czym mogą zakończyć się ciosy zadawane w głowę, w tym również w twarz, ostrymi elementami stłuczonej szklanej butelki, tj. że może to doprowadzić do ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Stąd też wyjaśnienia oskarżonego złożone na etapie postępowania odwoławczego, w których podał, że nie wie czego spodziewał się używając tzw. tulipana w ustalonych w sprawie okolicznościach, jakie skutki może przynieść jego zachowanie i do czego mogło ono doprowadzić, Sąd Apelacyjny uznał za przyjętą linię obrony zmierzającą do zminimalizowania odpowiedzialności karnej za</p>

		popelnione przestępstwo na szkodę W. R..
--	--	--

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp	Zarzuty	
	<p>1. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku przyjętych za podstawę orzeczenia oraz naruszenie przepisu art. 7 KPK mający wpływ na jego treść polegający na niezasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że oskarżony D. R. zadając ciosy pokrzywdzonemu W. R. działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia go życia z motywacji zasługującej na szczególne potępienie, pomimo iż materiał dowodowy wskazuje na fakt, iż celem oskarżonego było wyłącznie uszkodzenie ciała pokrzywdzonego, zaś wniosek o zamiarze zabójstwa jest dowolny i pozostaje w sprzeczności z materiałem dowodowym,</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, że zachowanie oskarżonego w zakresie czynu pkt. 1 AO stanowiło czyn zasługujący na szczególne potępienie, kiedy de facto związane było z zaburzeniami psychicznymi oskarżonego.</p> <p>3. naruszenie prawa procesowego tj. art. 7 kpk oraz art.5 kpk i wynikającej z tegoż przepisu zasady in dubio pro reo mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że oskarżony wypowiedział groźby</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>pozbawienia życia pokrzywdzonego W. R., podczas gdy z opinii psychiatrycznych pokrzywdzonego wynika, iż pokrzywdzony ma skłonności do mylenia faktów, uzupełniania treści wydarzeniami z przeszłości lub wyobrażeniami, zaś brak jest jakichkolwiek innych dowodów na wypowiedanie groźby pozbawienia życia pokrzywdzonego, zaś powstałe na tym tle wątpliwości należałoby rozważyć na korzyść oskarżonego,</p> <p>4. rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności za czyny opisane w AO w pkt. 2 i 3 w sytuacji gdy dla osiągnięcia celów kary wystarczy jej znacznie niższy wymiar, szczególnie ze względu na całkowite pominięcie przez Sąd okoliczności łagodzących związanych z właściwościami i warunkami osobistymi sprawcy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne</p>		
<p>Ad. 1. Sąd odwoławczy podziela stanowisko skarżącej, że brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu D. R. usiłowania zabójstwa W. R.. Nie wszystkie jednak argumenty wskazane w wywiedzionym środku odwoławczym zyskały aprobatę Sądu II instancji i do nich w pierwszej kolejności sąd ten odniesie się w niniejszym uzasadnieniu.</p> <p>Nie kwestionując podnoszonej przez skarżącą (str.3 apelacji) dysproporcji fizycznych warunków oskarżonego i pokrzywdzonego, nie sposób podzielić poglądu apelującej, że w trakcie zatrzymania oskarżony wykazał się dużą siłą</p>		

fizyczną, w szczególności skutkującą koniecznością ściągnięcia w miejsce zdarzenia dodatkowych funkcjonariuszy. Jak wynika bowiem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności udokumentowanego na monitoringu nagrania z inkryminowanego zdarzenia i zatrzymania oskarżonego oraz zeznań świadka T. G. (k.87 akt sprawy), zatrzymania oskarżonego dokonał jeden funkcjonariusz policji. Obecność większej liczby funkcjonariuszy wynikała natomiast z tego, że z kilku źródeł policja została wezwana na miejsce zdarzenia. Podkreślenia bowiem w tym miejscu wymaga, że policję wezwali również pozostali pokrzywdzeni działaniem oskarżonego w inkryminowanym czasie (k.88 akt sprawy). Do opisanego przez skarżącą (str.4 apelacji) zdarzenia kiedy interweniowało kilku funkcjonariuszy Policji doszło nie w czasie zatrzymania oskarżonego, a w czasie kiedy zakładano mu kask zabezpieczający i umieszczano w innym radiowozie (k.89 akt sprawy).

Nie sposób również podzielić stanowiska skarżącej (str.4 apelacji), że oskarżony uderzając pokrzywdzonego W. R. nie działał w celu sprawienia pokrzywdzonemu obrażeń. Wskazać w tym miejscu należy, że oskarżony uderzył pokrzywdzonego rozbitą butelką, tzw. tulipaniem kilkukrotnie w głowę i twarz, a nadto kopał go po całym ciele. Nie sposób zatem podzielić stanowiska skarżącej, że nie miał zamiaru spowodować u pokrzywdzonego obrażeń. Skarżąca zajmuje zresztą w tej kwestii stanowisko wewnętrznie sprzeczne. Na tej samej bowiem stronie apelacji

stwierdza, że sprawca chciał zranić pokrzywdzonego.

Nie sposób również podzielić stanowiska skarżącej, że wpływ na kwalifikację prawną czynu winna mieć sytuacja życiowa skazanego, w szczególności wynikająca z trudnego dzieciństwa, przebywania w szpitalach psychiatrycznych i zakładach karnych. Biegli psychiatrzy i psycholog badający oskarżonego mieli to na uwadze, a wnioski wydanej opinii miały wpływ na kwalifikację prawną czynów przypisanych oskarżonemu.

Potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym nie znalazło również stanowisko skarżącej, że inkryminowane zdarzenie miało miejsce w dzień (str.5-6 apelacji); miało bowiem miejsce w godzinach nocnych, około północy (str.1 uzasadnienia wyroku).

Skutecznego argumentu przeczącemu przyjętej przez Sąd Okręgowy kwalifikacji prawnej czynu nie może również stanowić samo przez się wskazywanie na brak motywu (str.5 apelacji). Ustalenie motywu działania nie stanowi bowiem warunku sine qua non przypisania sprawcy winy. Motyw i cel, którym kierował się sprawca grają rolę uzupełniającą i drugoplanową, o ile w myśl specjalnej dyspozycji ustawy nie należą do znamion czynu przestępnego, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca biorąc pod uwagę ostatecznie przyjętą kwalifikację prawną czynu. Wskazać w tym miejscu godzi się, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, w sprawie może w ogóle nie dojść do ustalenia motywu działania sprawcy (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego

w Gdańsku z 9 grudnia 2010r. w sprawie II AKa 309/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 30 maja 2007r. w sprawie II AKa 84/07; wyroki Sądu Najwyższego: z 5 października 1981r. w sprawie I KR 149/81; z 3 czerwca 1974r. w sprawie I KR 419/73). Ustalenie motywów działania sprawcy jest jednym z zadań procesu karnego, jednakże w konkretnych sprawach może się okazać, iż nie jest to możliwe, gdyż sprawca czynu przestępnego motywów takich nie ujawnia, materiał dowodowy zaś nie pozwala na ich ustalenie.

Rację ma jednak skarżąca twierdząc, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, że zamiarem działania oskarżonego było zabójstwo pokrzywdzonego W. R..

Wskazując na przesłanki, dla których przypisał oskarżonemu popełnienie czynu z art.148 § 1 kk Sąd I instancji odnosi się jedynie do okoliczności o charakterze przedmiotowym, a jedynie w niewielkim zakresie (i częściowo nietrafnie) do strony podmiotowej przypisanej oskarżonemu zbrodni (str.21-22 uzasadnienia wyroku). Tymczasem „przyjęcie, że sprawca usiłował dokonać zabójstwa człowieka, wymaga - oprócz ustalenia przesłanek przedmiotowych (jak np. użycie niebezpiecznego narzędzia, godzenie w ważne dla życia ludzkiego organy ciała itp.) - wszechstronnego rozważenia także przesłanek natury podmiotowej, takich jak przyczyny oraz tło zajścia, osobowość sprawcy, jego zachowanie się przed popełnieniem czynu i po jego popełnieniu, stosunek do pokrzywdzonego oraz wiele innych okoliczności, które

mogłyby prowadzić do wniosku, iż sprawca skutek śmiertelny co najmniej przewidywał i nań się godził” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 20 grudnia 2017r. w sprawie II AKa 390/17); podobnie Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z 27 maja 2021r. w sprawie II AKa 22/21 oraz Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 6 sierpnia 2020r. w sprawie II AKa 66/20. Sąd Okręgowy na str.19-20 uzasadnienia wyroku wskazał na orzeczenia Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, w zasadzie przeczące przyjętym ustaleniom faktycznym co do zamiaru z jakim działał oskarżony D. R. w zakresie przestępstwa popełnionego na szkodę W. R..

Odnosząc się do kwalifikacji czynu oskarżonego przyjętej w zaskarżonym orzeczeniu, której Sąd Apelacyjny nie podzielił, zauważyć należy, że zadanie ze średnią siłą ciosów tzw. tulipanem oraz kopanie w miejsca o znaczeniu newralgicznym z punktu widzenia zachowania funkcji życiowych nie decyduje jeszcze o tym, iż sprawca działa z zamiarem zabójstwa. Powyższemu, na gruncie niniejszej sprawy przeczy zwłaszcza to, że oskarżony miał możliwość zadania pokrzywdzonemu poważnych obrażeń ciała (w tym w newralgiczne dla życia narządy), w szczególności tzw. tulipanem, a nie uczynił tego. W ocenie Sądu Apelacyjnego stanowiące dowód w sprawie nagranie z monitoringu również przemawia przeciwko uznaniu, że oskarżony działał z zamiarem zabójstwa pokrzywdzonego W. R.. Wskazuje jednocześnie na to, że gdyby oskarżony działał z takim zamiarem, nie byłoby przeszkód aby zamiar ten zrealizować. Dysponował bowiem przewagą nad pokrzywdzonym w

każdym wymiarze. W ocenie Sądu II instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia zachodzi wewnętrzna sprzeczność. Z jednej strony bowiem Sąd I instancji przypisał oskarżonemu zamiar zabójstwa pokrzywdzonego W. R., z drugiej zaś wskazał, że jego zamiarem było jedynie rozładowanie wypełniającej go agresji (str.20 uzasadnienia wyroku). Wskazać również należy na podkreślone w tym miejscu uzasadnienia zaskarżonego wyroku działanie oskarżonego poprzedzające atak na W. R., tj. atak na B. C. i K. S.. W odniesieniu do tych pokrzywdzonych oskarżony również posługiwał się od pewnego momentu zbitą butelką, tzw. tulipanem, groził im pozbawieniem życia, mimo to jego zachowanie nie zostało zakwalifikowane ani przez oskarżyciela publicznego, ani przez Sąd Okręgowy jako noszące znamiona usiłowania zabójstwa. Rację ma skarżąca twierdząc, że oskarżony miał możliwość zadania pokrzywdzonemu poważniejszych obrażeń, w tym również tzw. tulipanem, czego nie uczynił i nie ponawiał już ataków ani tym narzędziem, ani w żaden inny sposób, mimo że miał możliwość kontynuowania uderzeń. Ataku zaprzestał bowiem jeszcze przed przyjazdem funkcjonariuszy Policji.

W świetle wydanej w toku postępowania opinii sądowo - lekarskiej nie ulega wątpliwości, że oskarżony chcąc spowodować u W. R. ciężki uszczerbek na zdrowiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kk uderzył dwadzieścia osiem razy szyjką rozbitej szklanej butelki, tzw. tulipanem, posiadającą elementy ostrokończyste, szpiczaste – groty i ostre krawędzie, w bark, w głowę i w twarz oraz kopał go w głowę i

po całym ciele, w następstwie czego spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci drobnych ran ciętych głowy i twarzy w okolicy ciemieniowej i czołowej lewej, rany palca II ręki lewej, licznych otarć naskórka obraz obrażeń w obrębie prawego przedramienia, które skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała pokrzywdzonego w postaci funkcji mimicznej twarzy na czas poniżej 7 dni, swoim zachowaniem bezpośrednio zmierzał do spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, czego jednak nie osiągnął z uwagi na pojawienie się na miejscu osób trzecich.

Analiza występujących w tej sprawie okoliczności, zwłaszcza dotyczących sposobu działania oskarżonego oraz doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń, prowadzi do wniosku, że oskarżony swym zamiarem obejmował skutek wyrażający się w spowodowaniu u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Zauważyć należy, że przy umyślnych uszkodzeniach ciała przyjmuje się tak zwany zamiar ogólny, który obejmuje faktycznie powstałe następstwa zadanych umyślnie obrażeń. Zakłada się bowiem, że sprawca nie mógł mieć świadomości dokładnego obrazu wszystkich następstw swego działania, ale działał on ze świadomością możliwości powstania daleko sięgającej krzywdy, biorąc pod uwagę rodzaj użytego narzędzia, liczbę i siłę uderzeń. Oskarżony, choć nie mógł mieć świadomości dokładnego obrazu wszystkich następstw swojego działania, to jednak – zważywszy na to, że wielokrotnie uderzył pokrzywdzonego tzw. tulipanem w bark, głowę i twarz, kopał go w głowę i po całym ciele, niewątpliwie chciał

zadać pokrzywdzonemu znaczną dolegliwość i poważne obrażenia ciała. Jednocześnie oskarżony miał nad pokrzywdzonym znaczną przewagę fizyczną wynikającą z różnicy wieku (oskarżony w inkryminowanym czasie miał 24 lata, pokrzywdzony 65 lat) oraz z uwagi na pozycję, w jakiej znajdowali się względem siebie (pokrzywdzony klęczał, oskarżony nad nim stał). Ilość zadanych ciosów, ich umiejscowienie oraz okres w jakim oskarżony podejmował te działania, w ocenie Sądu odwoławczego, w pełni pozwalają na uznanie, że w zakresie przypisanego mu czynu z art.13 § 1 kk w zw. z art.156 § 1 pkt 2 kk oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim w rozumieniu art.9 § 1 kk.

Oskarżonemu przypisane zostało ponadto spowodowanie u W. R. obrażeń w postaci drobnych ran ciętych głowy i twarzy w okolicy ciemieniowej i czołowej lewej, rany palca II ręki lewej, licznych otarć naskórka obraz obrażeń w obrębie prawego przedramienia, które skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała pokrzywdzonego w postaci funkcji mimicznej twarzy na czas poniżej 7 dni, tj. czynu z art.157 § 2 kk.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd II instancji uznając apelację w tym zakresie za zasadną, w ramach czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. I zaskarżonego orzeczenia uznał oskarżonego za winnego tego, że 13 lutego 2020r. w T. chcąc spowodować ciężki uszczerbek na zdrowiu uderzył W. R. dwadzieścia osiem razy szyjką rozbitej szklanej butelki, tzw. tulipanem, posiadającej elementy ostrokończyste, szpiczaste – groty i ostre krawędzie, w bark, w

głowę i twarz oraz kopał go w głowę i po całym ciele, w następstwie czego spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci drobnych ran ciętych głowy i twarzy w okolicy ciemieniowej i czołowej lewej, rany palca II ręki lewej, licznych otarć naskórka oraz obrażeń w obrębie prawego przedramienia, które skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała pokrzywdzonego w postaci funkcji mimicznej twarzy na czas poniżej 7 dni, swoim zachowaniem bezpośrednio zmierzał do spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, czego jednak nie osiągnął z uwagi na pojawienie się na miejscu osób trzecich. Poza sporem pozostaje, że oskarżony działał w warunkach art.64 § 1 kk i art.31 § 2 kk. W związku z tym Sąd Apelacyjny zakwalifikował omawiany czyn przypisany oskarżonemu z art.13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 w zb. z art.157 § 2 kk w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.64 § 1 kk w zw. z art.31 § 2 kk. Ustalony, a niekwestionowany sposób zachowania się oskarżonego wskazuje w sposób jednoznaczny, że oskarżony podjętymi przez siebie działaniami miał zamiar i chciał spowodować u W. R. ciężki uszczerbek na zdrowiu i w tym zakresie działał w sposób umyślny z zamiarem bezpośrednim powodując jednocześnie obrażenia narządów ciała na czas poniżej 7 dni. Wskazać w tym miejscu należy, że skarżąca wnioskując o zakwalifikowanie czynu popełnionego na szkodę W. R. z art.160 § 1 kk w żaden sposób nie uzasadniła przyjęcia takiej kwalifikacji prawnej czynu. W uzasadnieniu bowiem wywiedzionej apelacji odniosła się jedynie do tego, że brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu zamiaru zabójstwa W. R. wskazując jednocześnie:

„nie ulega wątpliwości, że sprawca chciał wyrządzić krzywdę pokrzywdzonemu” (str.5 apelacji). Zwalnia to Sąd odwoławczy od dalszych rozważań o braku podstaw do przypisania oskarżonemu D. R. popełnienia przestępstwa z art.160 § 1 kk. Postulat zakwalifikowania czynu oskarżonego z art.157 § 1 kk (str.2 apelacji) Sąd odwoławczy uznał natomiast za oczywistą omyłkę pisarską. Wnioskowanie bowiem o przypisanie oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art.157 § 1 kk byłoby sprzeczne z kierunkiem zaskarżenia skoro oskarżonemu przypisano popełnienie przestępstwa z art.157 § 2 kk.

Ad.2. Skuteczność apelacji w zakresie zakwestionowania przyjętej przez Sąd Okręgowy kwalifikacji prawnej czynu zbędnym czyni odnoszenie się do tego zarzutu. Znamię motywacji zasługującej na szczególne potępienie jest bowiem związane z kwalifikacją prawną czynu jako zabójstwa, do czego w przedmiotowej sprawie ostatecznie nie doszło.

Ad.3. Rację ma skarżąca twierdząc (str.5 apelacji), że wypowiedzenie słów „zabiję cię” nie musi skutkować przypisaniem sprawcy zamiaru zabójstwa. Wskazać jednak godzi się, że okoliczność ta była nie jedyną a jedną z kilku, na których Sąd Okręgowy oparł swe ustalenie o zamiarze działania oskarżonego (str.22 uzasadnienia wyroku). Wobec powyższego bez wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia pozostaje kwestionowanie przez skarżącą dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonego W. R. w zakresie w jakim zeznawał on o groźbach pozbawienia życia

wypowiadanych do niego przez oskarżonego (str.2 i 6 apelacji). Odnosząc się do konstrukcji zarzutu opisanego w pkt. 3. wskazać należy, że nie jest ona prawidłowa. Błędym jest bowiem jednoczesne powołanie w zarzucie obrazy art.5 kpk i art.7 kpk. Jeżeli bowiem skarżący kwestionuje ocenę dowodów co do ich wiarygodności, to takiej sytuacji nie dotyczy art.5 § 2 kpk lecz art.7 kpk. Natomiast gdy skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych – w sytuacji gdy sąd powziął wątpliwość ale rozstrzygnął jej na niekorzyść oskarżonego albo gdy takich wątpliwości nie miał, choć powinien je mieć, skoro po dokonaniu oceny dowodów nie miał podstaw do odrzucenia korzystnej dla oskarżonego wersji zdarzenia – to wówczas należy postawić zarzut naruszenia art.5 § 2 kpk. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne zależne są np. od dania wiary lub odmówienia jej wyjaśnieniom oskarżonego to nie można mówić o naruszenia art.5 § 2 kpk, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów (wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 2002r. w sprawie V KKN 251/01).

W przedmiotowej sprawie nie doszło do obrazy art.5 § 2 kpk, bowiem sąd poczynił nie budzące jego wątpliwości ustalenia faktyczne, a zatem nie powziął wątpliwości w tej kwestii. Unormowana w tym przepisie zasada in dubio pro reo nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości. Jak bowiem wyraźnie wynika z jego brzmienia, reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszelkich

starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości. Jest to więc swoista „ostateczność” – „dyrektywa ostatecznego wyjścia”. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Należy również podkreślić, iż wątpliwości, o jakich mowa w art.5 § 2 kpk to wątpliwości Sądu, nie zaś strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zatem zasadnie stawiać zarzutu obrazy przepisu art.5 § 2 kpk podnosząc wątpliwości strony, a konkretnie obrońcy oskarżonego co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny czy w sprawie doszło do naruszenia zasady in dubio pro reo istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15 lipca 2010r. w sprawie II AKa 183/10). W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy w omawianym zakresie, tj. gróźb pozbawienia życia wypowiedzianych przez oskarżonego wobec pokrzywdzonego W. R. poczynił ustalenia faktyczne w sposób niewątpliwy, po dokonanej

w sposób swobodny, zgodny z dyrektywami zawartymi w przepisach art.7 kpk i art.410 kpk ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Podkreślenia również wymaga, że zasada in dubio pro reo nie nakazuje sądowi orzekającemu czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego.

Odnosząc się natomiast do zarzutu obrazy art.7 kpk w ocenie zeznań Pokrzywdzonego W. R. wskazać należy, że Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ocenie przeprowadzonych dowodów i ocena ta podlega ochronie przewidzianej w art.7 kpk dopóty, dopóki nie zostanie wykazana jej błędność. Jak słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy(art.2 § 2 kpk); stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk); jest wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - argumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424 § 1 pkt 1 kpk); (por.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2011r. w sprawie III KK 382/2010r., z 7 lipca 2010r. w sprawie II KK 147/2010, z 13 czerwca 2007r. w sprawie V KK 5/2007, z 25 września 2002r. w sprawie II KKN 79/2000

oraz wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lutego 1996r. w sprawie II KRN 199/95, 9 listopada 1990r. w sprawie WRN 149/90). Sąd odwoławczy rozpoznający apelację dokonuje natomiast kontroli swobodnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji (porównaj: T. Grzegorzczak, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003 r., s. 90 - 94; S. Waltoś, Proces karny - zarys systemu, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2003r., s. 255 - 259). Może przy tym poprzestać na odwołaniu się do rozważań Sądu I instancji, gdy zarzuty apelacji ograniczają się do gołosłownej polemiki z oceną Sądu (tak: wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2021r. w sprawie II KK 170/21).

Sąd Apelacyjny nie podziela krytycznej oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonego W. R. dokonanej przez Sąd Okręgowy, w szczególności w zakresie podnoszonej przez skarżącą (str.2 apelacji) okoliczności dotyczącej zapowiedzi pozbawienia życia wypowiedzianej przez oskarżonego wobec tego pokrzywdzonego. W szczególności skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może przynieść odwoływanie się do opinii psychologicznej dotyczącej świadka. Biegła bowiem wskazała, że świadek, którego inteligencja mieści się w dolnych granicach normy, jest w stanie zapamiętać prostą sytuację społeczną, tzn. co kto zrobił i powiedział (k.630 akt sprawy). Wprawdzie biegła podała również, że z upływem czasu u świadka szybciej niż u innych osób będą pojawiać się zniekształcenia w zapamiętanym materiale ale podkreślenia

wymaga, że pokrzywdzony konsekwentnie zeznawał o groźbach wypowiedzianych przez oskarżonego, a pierwsze zeznania złożył krótko po zaistnieniu inkryminowanego zdarzenia. Sąd Okręgowy dokonał swobodnej oceny zeznań tego świadka i nie sposób uznać aby w tym zakresie zaistniały jakiegokolwiek wątpliwości, które należałoby rozważyć na korzyść oskarżonego i dokonać odmiennej oceny zeznań świadka W. R. w omawianym zakresie, a co za tym idzie poczynić inne ustalenia faktyczne co do słów kierowanych przez oskarżonego wobec tego pokrzywdzonego.

Mając powyższe na względzie uznać należało, iż czyn, jakiego dopuścił się oskarżony w ramach zarzutu opisanego w pkt. 1. aktu oskarżenia wyczerpuje znamiona określone w art.13 § 1 kk w zw. z art.156 § 1 pkt 2 kk w zb. z art.157 § 2 kk w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.64 § 1 kk i art.31 § 2 kk i za taki czyn, na podstawie przywołanych przepisów, oskarżonego skazano zmieniając w tym zakresie pkt I zaskarżonego wyroku. Wprawdzie w stanie prawnym mającym zastosowanie w przedmiotowej sprawie czyn przypisany oskarżonemu w rezultacie kontroli odwoławczej zagrożony jest karą od 3 lat pozbawienia wolności, a zatem mogłaby być za jego popełnienie orzeczona przez Sąd I instancji kara 13 lat pozbawienia wolności, to jednak w realiach rozpoznawanej sprawy byłaby ona rażąco surowa. Wskazać na wstępie należy, Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola,

czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Przepis art.53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary.

Pierwszą z nich jest dyrektywa winy - Sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest baczyc, aby jej dolegliwość „nie przekraczała stopnia winy”. Stopień winy wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymierzeniem kary. Nie można, zatem orzec kary, której dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Wina pełni w tym ujęciu, funkcję limitującą - wyznaczając górną granicę konkretnej kary.

Kolejną dyrektywą sądowego wymiaru kary wymienioną w art.53 § 1 kk jest uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na ocenę zaś stopnia społecznej szkodliwości wpływają okoliczności wymienione w art.115 § 2 kk i są to okoliczności przedmiotowe (do nich należą: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar

grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (tj. postać zamiaru, motywacja), jednakże wszystkie związane są z czynem sprawcy. Motywacja i postać zamiaru, mają również wpływ na stopień winy. Natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu - jak wynika to z treści art.115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawcy niezwiązane z czynem przestępczym. Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu.

Trzecią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest dyrektywa prewencji indywidualnej, tj. uwzględnienie celów zapobiegawczych lub wychowawczych, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy. Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę.

Ostatnią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest prewencja ogólna, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna

do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania, i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczone kary mają bowiem za zadanie wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej sądowe dyrektywy wymiaru kary oraz zaistniałe w sprawie okoliczności łagodzące i obciążające a nadto przyjętą ostatecznie kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu, orzeczoną wobec oskarżonego D. R. karę 13 lat pozbawienia wolności uznać należy za rażąco surową. Wskazać na wstępie należy, że do orzeczenia kary rażąco surowej może dojść zarówno na skutek niedostrzeżenia istniejących okoliczności łagodzących lub poczytanie na niekorzyść okoliczności, które za obciążające zostać uznane nie mogą, jak i na skutek nieprzydania należytej wagi dostrzeżonym okolicznościom łagodzącym lub przydanie nadmiernej wagi trafnie ustalonym okolicznościom obciążającym. W przedmiotowej sprawie – w ocenie Sądu II instancji, Sąd Okręgowy wskazując na okoliczności obciążające i łagodzące przy wymiarze kary (str.31-34 uzasadnienia wyroku) nie dostrzegł istotnej okoliczności łagodzącej jaką niewątpliwie jest działanie oskarżonego w warunkach

ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności. Mając powyższe na uwadze, tj. zaistniałe okoliczności łagodzące i obciążające oraz przyjętą kwalifikację prawną czynu Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu karę 10 lat pozbawienia wolności za przestępstwo popełnione na szkodę W. R.. W ocenie instancji odwoławczej kara ta nie przekracza stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, który popełnił. Spełni ona należycie cele zapobiegawcze i wychowawcze, przede wszystkim, w stosunku do samego oskarżonego, jak i ogółu społeczeństwa. Orzeczona kara pozostaje w zgodzie z zasadami wymiaru kary w zakresie oddziaływania prewencyjnego. Rozmiar kary czyni, w ocenie Sądu odwoławczego, zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości i osiągnie ona swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara ta nie będzie zarazem postrzegana jako wyraz pobłażliwości wobec oskarżonego, który dopuścił się przestępstwa o wysokim stopniu społecznej szkodliwości. Kara wymierzona oskarżonemu jest zasłużona i sprawiedliwa. Nie sposób też uznać, by była ona nadmiernie lub nie dość surowa. Miarą bowiem surowości kary nie jest jej ilościowy wymiar, ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej dla danego przestępstwa, która odzwierciedla abstrakcyjną społeczną szkodliwość tego typu przestępstw założoną przez ustawodawcę. Z tego względu kary pozbawienia wolności, jaką wymierzono oskarżonemu w przedmiotowej sprawie, nie sposób uznać za nadmiernie surową czy za nadmiernie łagodną, zważywszy na ustawowe granice kary, w jakich Sąd mógł ją wymierzyć (od 3 do 15 lat

pozbawienie wolności). Orzeczona kara spełnia zarazem dyrektywy sądowego wymiaru kary, biorąc w tym pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które osiągnąć mają w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Ad.4. Zarzut nie jest trafny. Podkreślenia na wstępie wymaga, że czyny zarzucone oskarżonemu w pkt. 2 i 3 aktu oskarżenia Sąd Okręgowy uznał za ciąg przestępstw, czego skarżąca w wywiedzionej apelacji nie kwestionuje. Czyn z art.190 § 1 kk zagrożony jest karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Zastosowanie konstrukcji art.91 § 1 kk powoduje, że orzeczona kara pozbawienia wolności może zostać podniesiona do 3 lat. Wprawdzie oskarżony działał w warunkach art.31 § 2 kk, co stanowi istotną okoliczność łagodzącą, to jednak odpowiada również w warunkach art.64 § 1 kk, co z kolei działa obciążająco na wymiar kary. Ustalone przez Sąd I instancji, a niekwestionowane przez skarżącą okoliczności popełnienia tych czynów, w szczególności posługiwanie się przez oskarżonego niebezpiecznym narzędziem w postaci tzw. tulipana powoduje, że stopień społecznej szkodliwości tych czynów jest bardzo wysoki. Podkreślenia również wymaga działanie oskarżonego bez jakiegokolwiek powodu, konsekwencja w przestępczym zachowaniu, o czym świadczy jego przebieg udokumentowany na monitoringu miejskim. Mając na uwadze powyższe oraz poczynione już w niniejszym uzasadnieniu rozważania natury ogólnej związane z zasadami wymiaru kary, Sąd

Apelacyjny uznał, że wymierzona za ciąg przestępstw z art.190 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk w zw. z art.31 § 2 kk kara roku pozbawienia wolności nie nosi cech rażącej surowości, jest sprawiedliwa i brak jest podstaw do jej zmiany w kierunku oczekiwanym przez skarżącą. W szczególności brak jest podstaw do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kar jednostkowych. W tym zakresie skarżąca odwołała się do sytuacji życiowej i rodzinnej skazanego (str.6-7 apelacji), w tym braku wsparcia ze strony najbliższej rodziny. Nie kwestionując zaistnienia tych okoliczności wskazać należy, że nie implikują one same w sobie uznania, że oskarżony zasługuje na dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary. Wskazać bowiem należy, że poza okolicznościami łagodzącymi występuje szereg ważkich okoliczności obciążających trafnie wskazanych przez Sąd Okręgowy. Brak jest zatem podstaw do obniżenia kar jednostkowych orzeczonych w pkt. II i III zaskarżonego orzeczenia.

Zmiana wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego za czyn przypisany mu w pkt. I zaskarżonego orzeczenia skutkowałą koniecznością wymierzenia na nowo kary łącznej. Mając na względzie zarówno treść art.86 § 1 i 2 kk w brzmieniu obowiązującym w czasie popełniania przypisanych oskarżonym przestępstw (kara łączna orzekana w granicach od najwyższej z kar jednostkowych do sumy tych kar), sądowe dyrektywy wymiaru kary łącznej określone w art.85a kk (prewencja ogólna i szczególna) jak również ukształtowane przez utrwalone w tym zakresie orzecznictwo (związek

<p>podmiotowy i przedmiotowy między przestępstwami), Sąd odwoławczy uznał, że karą łączną spełniającą te dyrektywy będzie kara: 10 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.</p>		
<p>Wnioski</p>		
<p>1. zmiana zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez zakwalifikowanie zarzucanego oskarżonemu czynu opisanego w pkt. 1 AO z art. 157 § 1 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 31 kk oraz wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary za wszystkie zarzucane mu czyny</p> <p>albo</p> <p>2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosków za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne.</p>		
<p>Ad. 1. Brak podstaw do zakwalifikowania czynu oskarżonego z art.160 § 1 kk w zb. z art.157 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.31 § 2 kk.</p> <p>Ad.2. Brak jest podstaw do uznania, że zachodzą przesłanki do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że wniosek ten nie został w żaden sposób umotywowany. Podkreślenia tymczasem wymaga, że zgodnie z aktualnym oraz mającym zastosowanie w przedmiotowej sprawie brzmieniem przepisu</p>		

art.437 § 2 kpk, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art.439 § 1 kk (skarżąca nie podniosła takiego zarzutu, a Sąd odwoławczy nie stwierdza zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej) i art.454 kk (nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości (skarżąca nie wskazała okoliczności świadczących o takiej potrzebie a Sąd odwoławczy nie stwierdza ich zaistnienia).

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Nie dotyczy.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy.	
1ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
o.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
o.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
o.1Zaskarżony wyrok poza zmienioną częścią.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Brak trafnych zarzutów apelacyjnych. Brak przesłanek z art.439 § 1 kpk i art.440 kpk.	

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1 Punkt I. w zakresie opisu i kwalifikacji prawnej czynu oraz wymierzonej kary. Wyrok w zakresie punktu IV i VII.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Uznanie zarzutów apelacji za częściowo zasadne.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	<table border="1"> <tr> <td>Nie dotyczy.</td> <td># art. 439 k.p.k.</td> </tr> </table>	Nie dotyczy.	# art. 439 k.p.k.
Nie dotyczy.	# art. 439 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie dotyczy.			
2.1.	<table border="1"> <tr> <td>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</td> <td># art. 437 § 2 k.p.k.</td> </tr> </table>	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie dotyczy.			
3.1.	<table border="1"> <tr> <td>Konieczność umorzenia postępowania</td> <td># art. 437 § 2 k.p.k.</td> </tr> </table>	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

Nie dotyczy.		
4.1.	Nie dotyczy.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy.		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
I.1. III. IV.	<p>Ad. I.1. Zmiana zaskarżonego orzeczenia w odniesieniu do jego pkt. I skutkowałą koniecznością uchylecia orzeczenia o karze łącznej (pkt IV zaskarżonego wyroku) i o pozbawieniu praw publicznych (pkt VII zaskarżonego wyroku).</p> <p>Co do pierwszej ze wskazanych okoliczności, wynika to z konieczności ukształtowania na nowo kary łącznej wobec zmiany wymiaru jednej z kar jednostkowych podlegających łączeniu.</p> <p>Odnosnie zaś orzeczenia o pozbawieniu praw publicznych oskarżonego, wskazać należy, że wprawdzie przepis art.40 § 2 kk pozwala na orzeczenie tego środka karnego nie tylko w sytuacji skazania za usiłowanie zabójstwa kwalifikowanego, to w przedmiotowej sprawie jedyną podstawą jego zastosowania było właśnie uznanie oskarżonego</p>	

winnym popełnienia czynu z art.148 § 2 pkt 3 kk (str.36 uzasadnienia wyroku). Skutkiem tego, w ocenie Sądu odwoławczego, biorąc pod uwagę również kierunek apelacji wywiezionej w przedmiotowej sprawie (jedynie na korzyść oskarżonego) brak jest podstaw do utrzymania stosowania tego środka karnym wobec zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. I zaskarżonego wyroku.

Ad. III. Orzeczenie na nowo kary łącznej. Sąd odwoławczy uzasadnił już w niniejszym uzasadnieniu orzeczenie w tym przedmiocie.

Ad. IV. O wynagrodzeniu za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny rozstrzygnął na podstawie art.618 § 1 pkt 11 kpk oraz § 2, § 17 ust.1 pkt 5 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w zw. z § 11 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat a czynności adwokackie. Określając wysokość należnej obrońcy opłaty Sąd Apelacyjny miał na względzie treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2020r., SK 66/19 (OTK-A 2020, poz. 13) oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021r, V KK 549/20). W konsekwencji Sąd Apelacyjny podziеляjąc przywołane stanowisko jako podstawę określenia wysokości należnej obrońcy opłaty przyjął przepis § 11 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za

czynności adwokackie. W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do przyznania obrońcy zarówno wnioskowanej kwoty stanowiącej czterokrotność stawki minimalnej, jak i wynagrodzenia za udział w posiedzeniu w przedmiocie tymczasowego aresztowania (k.1099 akt sprawy). Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska obrońcy, że obszerność akt sprawy uzasadnia przyznanie wynagrodzenia za obronę we wnioskowanej wysokości. Pewnym nadużyciem jest wskazywanie w tym kontekście na ponad 1000-stronicowe akta sprawy, skoro składają się na nie nie tylko dokumenty, z którymi obrońca musi się zapoznać przez wywiedzeniem środka odwoławczego, ale również pisma nie mające takiego charakteru, jak np. zarządzenia czy zwrotne poświadczenia odbioru pism sądowych. Rozprawa została przeprowadzona na pięciu terminach, materiał dowodowy nie jest nadmiernie obszerny i pozwalający na zapoznanie się z nim w ustawowym terminie do złożenia apelacji. Odnosząc się natomiast do wniosku o przyznanie wynagrodzenia za udział w posiedzeniu w przedmiocie tymczasowego aresztowania (k.1035 akt sprawy) wskazać należy, że adw. J. C. na owym etapie postępowania była już wyznaczona obrońcą oskarżonego z urzędu (k.1018 akt sprawy) do reprezentowania go w całym dalej toczącym się postępowaniu. Nie była zatem wyznaczona obrońcą jedynie do postępowania dotyczącego dalszego stosowania tymczasowego aresztowania. Jedynie takie wyznaczenie jej obrońcą stanowiłoby podstawę do przyznania odrębnego wynagrodzenia. W realiach

	<p>rozpoznawanej sprawy przyznane przez Sąd Apelacyjny wynagrodzenie obejmuje udział obrońcy w postępowaniu, zarówno w zakresie sporządzenia apelacji (obrońca nie reprezentowała oskarżonego przez Sądem I instancji), udział w posiedzeniu w przedmiocie tymczasowego aresztowania oraz w rozprawie odwoławczej.</p> <p>Na uwzględnienie natomiast zasługiwał wniosek o zwrot wydatków poniesionych przez obrońcę a związanych z dojazdem obrońcy na posiedzenie w przedmiocie tymczasowego aresztowania oraz na rozprawę odwoławczą (pkt 4, 5 i 6 spisu kosztów). Zgodnie bowiem z treścią § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują niezbędne i udokumentowane wydatki adwokata ustanowionego z urzędu.</p>	
1 Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
V.	<p>O opłatach i wydatkach w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.624 kpk zwalniając oskarżonego od obowiązku ich ponoszenia i obciążył nimi Skarb Państwa. Uznał bowiem, że w aktualnej sytuacji finansowej i perspektywie odbycia wieloletniej kary pozbawienia wolności obciążanie go nimi stanowiłoby dla niego nadmierną uciążliwość .</p>

1PODPISY

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana